



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1351 usque ad annum 1414

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118278

§. 1. Origo Monachorum Ægypti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66293)



DISSERTATIO VIII.

IN

HISTORIAM

ECCLESIASTICAM.

DE RELIGIOSIS.

§. I.

Origo Monachorum Ægypti.

Totum per decursum historiæ hu-
jus de origine ac progressu vi-
tæ religiosæ, prout occasio tulit,
locutus meas tantæ rei consideratio-
nes unam in dissertationem colligen-

Histor. Eccles. Tom. XXIV.

A das

das censui; eamque posui decimo quarto in seculo, quod maxime inclinatum vidit tam sanctam institutionem.

*Matth. c. 19.
v. 11. 21.*

Quisquis Evangelii mentem novit, haud potest dubitare, quin Deus instituerit religiosæ vitæ professionem, utpote cujus cardo vertatur in sequendis duobus Christi consiliis colendæ integræ continentiæ ac paupertatis omisso matrimonio, abdicatisque bonis profanis. Strenue id fecisse cernimus SS. Antonium, Pachomiumque, ac reliquos Ægypti Monachos, quos & priscorum ætas omnium perfectissimos agnovit, & quod consequitur, cunctis seculis imitari debent ii, qui religiosam perfectionem promotam volunt.

*L. 20. §. 3. 4.
Etc.*

Præter singulares vitas permultorum his e Sanctis habemus in operibus Cassiani, præsertim in ejus *Institutionibus* sedulo descriptam illorum rationem vivendi: quam in Historia memoravi; & quæ quatuor rebus præcipuis continetur; solitudine, labore, jejunio, ac precatatione.

Soli-

Solitudinem, a qua Monachorum nomen traxerunt, amabant tantam, ut non modo aliorum hominum societatem, sed & loca frequentia fugerent, agerentque in desertis. Hæc autem non erant, ut multi putant, sylvæ amplissimæ, vel aliæ terræ derelictæ, quæ subigi, colique potuissent. Erant loca non inculta tantum, verum etiam inhabitabilia; inmensæ planities sabulorum arenarum, steriles montes, rupesque ac scopuli. Hærebant in locis, ubi videbant aquam; & ex juncis, aliave materia levi cellulas ibi suas construebant: quo ut veniretur, multorum sæpe dierum iter faciendum erat per solum vastissimum. Nemo illis obstitabat: nullo cujuscumque consensu in collocandam ibi sedem habebant opus: nec nisi multo post, cum in urbes usque pervenissent Monachi, Concilium *Hist. l. 27.* Chalcedonense prohibuit, ne quod *S. 22.* monasterium sine permisso Episcopi conderetur.

Labor manuum cum vita monastica arctissime connexus censebatur:

A 2 &

Hist. 1. 19.
6. 25.

Gen. 2. v. 15.

1. 3. v. 19.

Marci 6. v. 3.

& ob laboris fugam potissimum damnati sunt Massaliani hæretici. Veri Christiani considerabant, hominem primum ut innocentem a Deo in paradiso terrestri positum, ut istum coleret, deinde in peccati pœnam arare terram, & in sudore vultus pane vesci iustum esse; maximos legis antiquæ Sanctos fuisse pastores & agricolas; Christum denique ipsum mortalis vitæ suæ dimidium in arte serua & operosa egisse, sancto cum Josepho laborantem. Nec enim apparet eum aliud fecisse a duodecimo ætatis anno usque ad trigésimum. Et vero non solum fabri lignarii filius, sed faber ipse vocabatur. Ita nos exemplo suo docuit universum genus humanum vocatum esse ad laborandum in silentio; nisi nos accersat Deus ad quandam functionem publicam in bonum proximi.

Hi primi Monachi suo in labore duos maxime spectabant fines; scilicet ut evitarent otium, tædiumque solitudinis alioqui non levandum, & ut

ut lucrarentur, unde viverent nemini graves. Nam S. Pauli dictum, *Si-2. Theff. 3. 10* quis non vult operari, nec manducet, accipiebant ad litteram, non interpretationem, non expositionem quaerentes ullam. Eligebant vero labores faciles, & cum tranquillitate animi sociabiles; qualis erat confectio storearum & corbium apud Monachos Ægyptios. Syri S. E-*Hist. l. 17. §. 3* phremo teste faciebant etiam funes, *Ephr. pan. 47.* chartas, telasque. Immo haud pigebat aliquos versare molam, ut mancipia miserrima. Agellos qui tenebant colebant ipsi: sed malebant artes, quam fundos, quippe qui postularent curas capiendarum ex frugum, querelasque ac lites accirent.

Redeo ad Ægyptios omnium perfectissimos, optimeque cognitos ex relationibus Cassiani. Jejunium *H. A. l. 20. §. 8* servabant totum per annum exceptis *C. 1. ff. Coll. 21.* dominicis ac tempore Paschatis. *c. 23.* Sive autem adhibebant jejunium, sive non: ex pane & aqua constabat omnis eorum victus, quem post longa

experimenta statuerant. Etiam quantitatem panis decreverant pro quavis die, nimirum libram Romanam, seu duodecim uncias, quas comedebant duabus in cœnulis: alteram hora nona (quæ nobis est tertia pomeridiana) alteram sub crepusculum sumebant. Discrimen dierum, qui non erant esuriales, consistebat in anticipatione prioris cœnulæ sub meridiem; neque pani addebant quidquam: volebant vero quotidie alimentum capi.

Hæc erat omnis eorum afflictatio: nec cilicia, nec catenas, nec ferrea gestabant collaria, ut quidam Monachi Syri: nam de flagellorum ictibus nulla adhuc mentio facta fuerat. Ægyptiorum severitas sita erat in perpetua æquabilissimæ vitæ ratione, quæ naturæ durior accidit, quam summarum asperitatum, & relaxationis cujusciam vicissitudo. Certe in bello miles omne fatigationum genus tolerat, dum sperat diem quietis ac lætitiæ.

Pari

Pari moderatione constituta erat precatio Monachorum Ægypti. Ad preces communes intra horas viginti quatuor bis solummodo conveniebant, nempe vesperi ac noctu. Utroque tempore recitabant duodecim Psalmos; cuilibet addebant precationem; & in fine duas lectiones e sacris litteris subjungebant. Duodecim Fratres in medio conventu stantes suum quisque Psalmum per vices canebant: cæteri cuncti auscultabant sedentes alto in silentio, ne pectus, aut corpus reliquum fatigaret; quod eorum jejunium, laborque continuus non permittebant. Ad preces convocabantur per inflatum cornu bubulum ferviens pro ære campano, & in silentio vastarum solitudinum sufficiens: ac stellæ, quæ in Ægypto semper conspiciuntur, illis erant pro horologio: cum eorum paupertate omnia congruebant. Reliquo die in cellulis suis fundebant preces inter laborem, perbene gnari nihil ad figendas cogitationes, nihil ad arcendas evagationes,

l. 2. c. 14.

tiones mentis aptius esse assiduis occupationibus : ita tendebant ad animi puritatem, cujus præmium foret conspectus Dei. Eorum pietas pyramidibus, ut ita dicam, cæterisque veterum Ægyptiorum operibus erat similis; nempe grandis, simplex, ac solida. Talem ducebant vitam hi Monachi a Sanctis maximis in tanto habiti pretio. Divus Basilus, qui eos per se ipsum cogniturus tam longa suscepit itinera, dicebat illos vivere velut in carne aliena, & per effectus monstrare, quid sit esse peregrinum in terra, & civem cœli. Vidisti, quomodo S. Joannes Chrysostomus eos prætulerit ethnicis Philosophis, & contra vituperatores ipsorum instituti per tres libros hac super re scriptos defenderit. S. Augustinus illos dilaudabat in diversis locis suorum operum, speciatim in commentatione Morum Ecclesiæ catholicæ, illic provocans Manichæos ad impugnanda, quæ de illis affereret, mirabilia.

Matth. 5. 8.

*Hist. 1. 14. §. 1.
Ep. 79.*

*Hist. 1. 19.
§. 4. 8.*

§. 17.

§. 31.

§. II.